

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1287

гр. Благоевград, 15.12.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на петнадесети декември
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев

Георги Янев

като разгледа докладваното от Георги Янев Въззивно гражданско дело №
20231200501213 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано с въззивна жалба от О т „Кирил
Стойчев-97“ ЕООД, с ЕИК - 101078387, представляван от управителя Р. Д. С.,
със седалище и адрес на управление: град Б., улица „****“, №*, етаж *, ап. *
чрез пълномощника адв.М. А. А., със съдебен адрес за призоваване и
получаване на книжа: гр. Б., ул. „***“, №*, етаж *, офис №* чрез адвокат М. А.
А., против Решение №549 от 03.08.2023 г., постановено по гражданско дело
№20221210102815 по описа на БЛРС.

С въззивната жалба се иска да се прогласи нищожно Решение №906971 от
06.12.2022 г., постановено по гражданско дело №20191210102641 по описа на
БЛРС, тъй като волята на съда не може да бъде изведена поради абсолютната
й неразбираемост и да се върне делото за ново разглеждане от друг състав на
първоинстанционния съд. Доводите за това намира в мотивите на съдебното
решение, където съдът едновременно сочи, че ответникът оспорва (стр.2 от
мотивите) и че не оспорва (стр.2 от мотивите) предявеният иск за сумата от 8
801 лева без ДДС. Изявлението на ответника в първото с.з. от 24.03.2023 г., че
не оспорва, че дължи размера на дължимото договорено възнаграждение е
направено след като е заявил, че поддържа отговора на исковата молба по
съображенията, изложени в него. В т.3.3 от отговора на исковата молба
ответникът изрично е възразил, че „Издаването на фактура с №42 от

09.08.2022 г., в която е включена и друга услуга, която ищецът твърди, че е изпълнил, без да е постигнато предварително писмено съгласие относно вида и размера на разходите по стойност и вид, не кореспондира на постигнатото между страните съгласие в договора. За да настъпи падежа на задължението на ответника за плащане на навлото, следва ищецът да издаде фактура, с която да фактурира само и единствено превозното възнаграждение в договорения между страните размер“. В този отговор ответникът изрично е посочил, че не е платил дължимото превозно възнаграждение в размер на 8 801 лева без ДДС, тъй като не е настъпил падежа за плащане - ищецът не е издал фактура, която да отразява вярното стойностно изражение на договореното превозно възнаграждение и верният размер на допълнителните разноси за превоза, за плащането на които ответникът се е съгласил. Видно от стр.3 от протокола е, че ответникът подробно е обяснил защо до момента не е превел превозното възнаграждение. На стр.4 от протокола е обективизирано изявление на пълномощника на ответника, че: „Доверителят ми не е платил навлото, тъй както ищецът е съставил една фактура, както за навлото, така и за претендираните такси и разноси, които твърди, че е направил за международния превоз“.

Счита, че е налице вътрешно противоречие в мотивите на първоинстанционния съдебен акт както и противоречие между диспозитива на решението, с който съдът е уважил иска за сумата от 11 115 лева и частта от мотивите, в която приема, че ответникът не е изпаднал в забава, поради което не дължи мораторна лихва за забава. От една страна, съдът е приел, че ответникът дължи сумата от 11 115.14 лева, а от друга, че не дължи мораторна лихва за забава за периода от 16.08.2022 г. до 30.09.2022 г., върху сумата от 11 178 лева, за която е съставена процесната фактура №42, тъй като не е издал фактура с вярното стойностно изражение за сума като сбор на размера на дължимото превозно възнаграждение в размер на 8 801 лева без ДДС и сумата от 461 лева без ДДС допълнителни разноси, за плащането на които е дал съгласие. От факта, че съдът приема, че ответникът не е изпаднал в забава, тъй като ищецът не е изпълнил задължението по чл.9 от сключения договор за превоз да издаде фактура за стойността на превоза и за допълнителните разходи за плащането, на които е изразил съгласие, следва извод, че не е настъпил падежа за плащане съгласно сключения договор за превоз. До момента ищецът не е издал фактура, която да отразява вярното

стойностно изражение на стопанската операция, въпреки че ответникът многократно го е поканил да стори това.

Изразява становище, че решението на съда е нищожно, тъй като волята на съда не може да бъде изведена поради абсолютната неразбираемост - когато съдържането на решението противоречи на българския правов ред или когато делото е било образувано от името или срещу неправоеспособна страна (Решение №668 от 15.11.2010 г. на ВКС по гр.д.№ 1790/2009 г., 1 г.о., ГК, постановено в производство по реда на чл.290 от ГПК).

Намира постановеното от първоинстанционния съд Решение №549 от 03.08.2023 г., постановено по гражданско дело №20221210102815 по описа на БлРС, за нищожно, тъй като волята на съда е напълно неразбираема. Тя не може да бъде изведена, тъй като е налице вътрешно противоречие в мотивите на решението и между част от диспозитива и част от мотивите по съществения за спора въпрос: настъпил ли е или не падежът на задължението на ответника да заплати превозното възнаграждение и допълнителните разноски за плащането на които е изразил съгласие на основание сключения договор за превоз. След като съдът на стр.4 от мотивите е приел, че ищецът не е изпълнил задължението да издаде фактура на основание чл.9 от договора, то е следвало да отхвърли предявения иск като преждевременно предявен. Издаването на фактура за транспорта съгласно чл.9 от заявката-договор за превоз е предпоставка/условие за плащане.

Твърди, че атакуваното решение е необосновано, тъй като изводът на съда, че плащането на навлото е дължимо, без да е издадена от ищеца фактура, която да съдържа вярната стойност на стопанската операция не почива на възприетата от него за установена фактическа обстановка, че фактура №42 от 09.08.2022 г. е издадена и за допълнителни разноски за плащането на които ответникът не е изразявал съгласие. Този извод не следва и от постигнатото съгласие в член 9 от приетата заявка-договор между страните, че навлото е дължимо в 15 дневен срок, считано от издаване на фактура за превоза.

Претендира разноски.

В срока по чл.261 ГПК от „АЛЕС ТРАНС“ ЕООД, ЕИК 206652787 със седалище и адрес на управление в в гр. Велико Търново, ул. „Охрид“ № 4, ет. 4, ап. 14, представлявано от управителя и едноличен собственик на капитала А. Ж. П. е депозиран, чрез адв. В. Д. Д. вписан в Адвокатска колегия - Велико

Търново с личен № 1000028850, адрес на упражняване на дейността в гр. Велико Търново, ул. „Цанко Церковски“ № 38, вх. Г, ет. 2, кантора 3Б, тел.: ***, е депозиран отговор по въззивната жалба.

В отговорът се твърди, че твърденията за неразбираемост на съдебното решение са голословни и неправилно аргументирани. Счита, че в процесното съдебно решение Районен съд - Благоевград е анализирал всички доказателства по делото и въз основа на посоченото е постановил един правилен и валиден акт. За да достигне до посочените изводи, съдът е отчел всички факти по делото, включително и направеното признание на иска до размера на дължимото навло. Както правилно съдът е констатирал, ответника не оспорва, че дължи на ищеца сумата от 4 500.00 евро /без ДДС/ или 5 400.00 евро с ДДС /10 561.20 лева/ за договореното превозно възнаграждение. От друга страна, видно от кореспонденцията по Вайбър между служители на страните /на л. 62 от делото/, както и видно от посоченото в частната жалба срещу определението на Районен съд - Велико Търново, с което е допуснато обезпечение на бъдещ иск, ответникът не оспорва дължимостта на сумата от 11 115.14 лева, представляваща дължимото превозно възнаграждение и допълнителните разноски, които се е съгласил да заплати - в размер на 235.90 евро /кореспонденция на л. 59 - л. 60 от делото/. Посоченото обстоятелство е заявено от ответника по първоинстанционното производство както пред Районен съд - Благоевград, така и пред Окръжен съд - Велико Търново във връзка с обжалване на Определение № 1427/7.09.2022г. постановено по ЧГД № 2269/2022г. по описа на Районен съд - Велико Търново. Т.е., „КИРИЛ СТОЙЧЕВ-97“ ЕООД признава обстоятелството, че дължи сума близка до претендираната в исковата претенция, което правилно.

Изразява становище, че наведените твърдения от процесуалния представител на „КИРИЛ СТОЙЧЕВ-97“ ЕООД, че Районен съд - Благоевград неправилно заключавал, че плащането на навлото е дължимо без издадена фактура е абсолютно необосновано. Компетентния съд правилно е приел като безспорно обстоятелство, че такава фактура е издадена и изпратена по куриер до ответника в първоинстанционния процес. Обратното твърдение не кореспондира с фактологията по делото и е вид необоснована защитна теза. Районен съд - Благоевград е обосновал решението си с правилни заключения, включително и факта за дължимостта на допълнителните разноски. Както бе

споменато и по-горе, водената вайбър кореспонденция приложена по делото е в подкрепа на сочените твърдения. Голословните твърдения стъпвайки на заявка-договор не следва да се приемат, най-малкото защото страните са постигнали съгласие за дължимост на допълнителните разноси, които са свързани с надлежното осъществяване на превоза и пристигането на стоката до крайната дестинация в срок и без забележки.

В отговора адв. Д. е направил искане на основание чл. 22, ал. 1, т. 6 от ГПК, за отвод на окръжните съдии от Окръжен съд - Благоевград, а делото бъде изпратено за разглеждане на друг съд от същия ранг. Искането е мотивирано с това, че адв. М. А. е съпруга на съдия в Окръжен съд - Благоевград с дългогодишен стаж, включително и като председател на посочения съд, считам, че се пораждат основателни съмнения относно безпристрастността при воденето на процеса пред всеки един от настоящите съдии в Окръжен съд – Благоевград.

Претендира разноси.

Съдът при проверката си в закрито заседание по реда на чл.267 във вр. с чл. 262 ГПК намира подадената въззивна жалба за допустима като подадена в срока за обжалване, от легитимирана страна с правен интерес за това. Същата отговарят на изискванията на закона и е редовна, като съдът дължи произнасяне по същество. Спазени са правилата на процесуалния закон и с оглед на съдържанието и сроковете за депозиране на писмения отговор към жалбата. Делото е с предмет предявени иски с правно основание чл. 372, вр. чл.367 ТЗ, вр . чл.86 ЗЗД, като първоинстанционният съд правилно е приел същия за разглеждане, след като е счел, че предявения иск е допустим, а исковата молба е редовна. С въззивната жалба са направени оплаквания досежно правните изводи на РС - относно приложимия материален закон и неговото тълкуване, по които въззивният съд ще се произнесе по същество, поради което не намира за нужно да дава указания на страните по въпросите, визирани в чл.312 ГПК.

Съдът дава възможност на въззивника в съдебно заседание да изрази становище по особеното искане в отговора на въззивната жалба.

По искането за отвод, съдът ще се произнесе след като изслуша становището на ответната страна в открито съдебно заседание.

Следва съдът да насрочи открито съдебно заседание по делото, за която дата да се призоват редовно страните.

Водим от горното и на основание чл. 267 ГПК във връзка с чл. 317 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА открито съдебно заседание по делото за 15.02.24г. от 09.00 часа, за която дата да се призоват редовно страните по делото.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____